

Eelotsuse küsimus

Kas direktiivi 92/12/EMÜ⁽¹⁾ tuleb liidu õiguse üldpõhimõtetest, eelkõige tõhususe, õiguskindluse ja proportsionaalsuse põhimõtetest lähtudes tõlgendada nii, et sellega on vastuolus sellises olukorras nagu käesolevas asjas niisuguse liikmesriigi õigusnormi kohaldamine nagu tolliseadustiku artikkel 108, mille kohaselt võib salakaubaveo eest määratud haldustrahvi maksmise eest tunnistada solidaarselt vastutavaks volitatud laopidaja, kelle maksulaost on veetud kaupa maksude peatamise korra alusel ja see kaup on nimetatud korra alt salakaubaveo teel ebaseaduslikult välja jäetud – sõltumata asjaolust, kas rikkumise toime panemise ajal oli ta eraõiguse normide kohaselt kauba omanik, ning asjaolust, kas sellises kauba liikumises osalenud salakaubaveo toimepanijate ja volitatud laopidaja vahel oli lepinguline suhe, millest ilmneb, et nad tegutsesid tema poolt volitatud isikutena?

⁽¹⁾ Nõukogu 25. veebruari 1992. aasta direktiiv 92/12/EMÜ aktsiisiga maksustatava kauba üldise korralduse ja selle kauba valdamise, liikumise ning järelevalve kohta (EÜT L 76, lk 1; ELT eriväljaanne 09/01, lk 179).

**H & R ChemPharm GmbH 24. veebruaril 2015 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (kolmas koda)
12. detsembri 2014. aasta otsuse peale kohtuasjas T-551/08: H & R ChemPharm GmbH versus
Euroopa Komisjon**

(Kohtuasi C-95/15 P)

(2015/C 138/57)

Kohtumenetluse keel: saksa

Pooled

Apellant: H & R ChemPharm GmbH (esindajad: *Rechtsanwalt* M. Klusmann ja *Rechtsanwalt* S. Thomas)

Teine menetlusosaline: Euroopa Komisjon

Apellandi nõuded

Apellant palub Euroopa Kohtul:

- täies ulatuses tühistada Üldkohtu (kolmas koda) 12. detsembri 2014. aasta otsus kohtuasjas T-551/08 osas, milles see puudutab apellanti;
- teise võimalusena kohaselt vähendada 22 miljoni euro suurust trahvisummat, mis apellandile määrati 1. oktoobri 2008. aasta vaidlustatud otsuse artikliga 2;
- kolmanda võimalusena saata kohtuasi tagasi Üldkohtusse uue otsuse tegemiseks;
- tühistada kohtuotsus osas, millega Üldkohtu kodukorra artikli 90 alusel mõisteti välja kohtukulud summas 10 000 eurot;
- mõista kohtukulud välja vastustajalt.

Väited ja peamised argumendid

Apellatsioonkaebus on esitatud Üldkohtu (kolmas koda) 12. detsembri 2014. aasta otsuse (reg nr 651533) peale kohtuasjas T-551/08: H & R ChemPharm GmbH vs. komisjon, millega Üldkohus jättis rahuldamata hagi tühistada komisjoni 1. oktoobri 2008. aasta otsus K(2008) 5476 (lõplik) (juhtum COMP/39.181 – Küünlavahad) apellanti puudutavas osas.

Apellant (ja hageja esimeses kohtuastmes) põhjendab apellatsioonkaebust järgmistega väidetega:

1. Apellatsioonkaebuse esimese väite kohaselt on apellandi arvates eelkõige rikutud EÜ artiklit 81 [nüüd ETLT artikkel 101], kuna kohtuotsuses on apellandi ettevõtte struktuuri ja vastutuse kohta esitatud vastuolulised ja ebapiisavad põhjendused, mille abil Üldkohus tuvastas apellandi poolt toime pandud EÜ artikli 81 rikkumise. Peamine vastuolu seisneb selles, et Üldkohus käsitles apellanti ja viimasega mitte seotud ettevõtjat Tudapetrol rikkumise süükspanemise eesmärgil ühe ettevõtjana, kuid trahvisumma kindlaksmääramisel kahe eraldiseisva ettevõtjana. Kuna kohtuotsuse põhjendustest ei selgu, kas apellandi ja Tudapetroli puhul on tegemist ühe ettevõtjaga või kahe eraldiseisva ettevõtjaga, leiab apellant, et rikutud on nii põhjendamiskohustust (ELTL artikkel 296) kui ka tema põhiõigustel põhinevaid kaitseõigusi.
2. Apellatsioonkaebuse teises väites leiab apellant, et ekslikult on talle süüks pandud töötaja tegevus, mis kattub tegevusega erinevates õiguslikult eraldiseisvates ettevõtjates. Apellant ei nõustu sellega, et talle omistatakse kõnealuse töötaja tegevus, ilma et Üldkohus oleks tuvastanud, kas töötaja tegeles vaidlusaluse tegevusega apellandi arvel. Üldkohtu õiguslik seisukoht läheb siinkohal EÜ artikliga 81 vastuollu. Lisaks rikkus Üldkohus õiglase kohtumenetluse põhimõtet, kuna kohus lükkas õiguslikult puudulike põhjenduste alusel tagasi apellandi tõendid töötaja tegelike ülesannete kohta (EIÖK artikkel 6).
3. Apellatsioonkaebuse kolmandas väites kinnitab apellant, et määruse nr 1/2003⁽¹⁾ artikli 23 lõike 3 tõlgendamisel seoses trahvisumma kindlaksmääramisel aluseks võetava käibega on kohus teinud otsust mõjutavaid vigu. Rikkumised seisnevad selles, et Üldkohus lisas trahvisumma arvutamisel käibe hulka kolmanda ettevõtja käibe, kuigi nimetatud ettevõtja vaieldamatult ei osalenud rikkumises ning ei moodusta apellandiga üht majandusüksust. Üldkohtu otsuses puudub ka õiguslik põhjendus, mis alusel on ilma majandusüksuseta võetud trahvisumma kindlaksmääramisel arvesse kolmanda isiku käivet. Üldkohtu argumentid ei lähe seetõttu vastuollu mitte üksnes määruse nr 1/2003 artikli 23 lõikega 3, vaid ka kohtupraktika nõuetega põhjendamiskohustuse kohta (ELTL artikkel 296).
4. Apellatsioonkaebuse neljandas väites heidetakse ette, et Üldkohus võttis trahvisumma kindlaksmääramisel arvesse äriühingute käivet, mis saadi alles pärast väidetava rikkumise kestuse lõppu, ning kasutas nimetatud käivet rikkumises väidetava osalemise kogu kestuse puhul laiendavalt. See on vastuolus Üldkohtu hinnanguga sarnases otsuses kohtuasjas Esso⁽²⁾. Nimetatud kohtuotsuses leidis Üldkohus sarnases asjas samas küsimuses, et komisjoni vastav lähenemine tõi kaasa trahvisumma kindlaksmääramisel alusel võetava käibe kunstliku suurendamise. Niisugune ebavõrdne kohtlemine kujutab endast määruse nr 1/2003 artikli 23 lõike 3 rikkumist. Kuna Üldkohus ei võtnud seisukohta apellandi vastuväidete suhtes, on vaidlustatud kohtuotsus ka puudulikult põhjendatud (ELTL artikkel 296). Lisaks viitab apellant Üldkohtu vigadele käibe arvutamisel, mille tulemusel võetakse vastuolus määruse nr 1/2003 artikli 23 lõikega 3 kahekordselt käivet arvesse.
5. Apellatsioonkaebuse viiendas väites toob apellant välja trahvisumma kindlaksmääramisel mitme õigusnormi rikkumise, sealhulgas apellandile määratud trahvisumma ebaproportsionaalsus, võrreldes teiste väidetavas rikkumises osalevate ettevõtjatega (määruse nr 1/2003 artikli 23 lõike 3 rikkumine). Apellant kinnitab, et Üldkohus ei võtnud arvesse erinevusi apellandi rikkumises osalemise kaalus, võrreldes teiste rikkumises osalenud ettevõtjatega, ning et Üldkohus võttis ebaproportsionaalselt arvesse ettevõtja suurus.
6. Apellatsioonkaebuse kuuendas väites on apellant seisukohal, et Üldkohus rikkus kulude kindlaksmääramisel õigusnormi, kui ta mõistis apellandilt välja täiendavad menetluskulud, mis olid lähemalt täpsustamata ja Üldkohtu hinnangul apellandi põhjustatud (Üldkohtu kodukorra artikli 90 punkti a ja EIÖK artikli 6 rikkumine). Niisuguseid kulusid ei ole olnud ning samuti ei kuulatud apellanti ära enne kulude osas otsuse tegemist.

⁽¹⁾ Nõukogu 16. detsembri 2002. aasta määrus (EÜ) nr 1/2003 asutamislepingu artiklites 81 ja 82 sätestatud konkurentsieeskirjade rakendamise kohta (EÜT L 1, lk 1; ELT eriväljaanne 08/02, lk 205).

⁽²⁾ T-540/08, EU:T:2014:630.